

MAMINKA REŽISÉRKY MĚ CHTĚLA ZMLÁTIT

Rozhovor s porotcem a Jihočechem Jaromírem Hruškou

Pocházíte z jižních Čech a amatérské divadlo v této oblasti máte jistě dobře zmapované...

V jižních Čechách byly vždy soubory, které se snažily dělat divadlo pro to, aby tím něco řekly. Byl to jejich velký klad. Nebyly to pochopitelně všechny, ale vždy tu byly soubory, které tuto snahu táhly. To se v průběhu let, alespoň jak to vnímám já a co jsem zažil, předávalo z generace na generaci. Vedlo to jednak ke kvalitnímu divadelnímu zpracování jednotlivých představení a také k tomu, že divadla měla co říci.

A v současné době?

Nejsem si příliš jistý, že se na tuto tradici navazuje. Současná doba je zvláštní. Mám pocit, že amatérské divadlo podléhá (podobně jako to profesionální) názoru, že by mělo mít především zábavnou funkci. To se ovšem netýká pouze jižních Čech a ochotníků. Jsem moc rád, když v divadle kdykoliv vidím snahu o něco jiného. Inscenací, které se o něco podobného i v jižních Čechách snaží, je bohužel málo. Myslím si, že i v návaznosti na již zmíněnou historii by jich mohlo být víc.

Do Volyně přibyla národní přehlídka. Znamená to něco pro jihočeské ochotníky?

Jde o to, jak to člověk vnímá. Já to vnímám poměrně osobně. Ve Volyni totiž bývávalo Volyňské jaro. Krajská přehlídka, na kterou jsem jezdil se svými

prvními inscenacemi. Mohl jsem tak odborně konfrontovat svoji práci skrz lektorský sbor. Člověk přijel na přehlídku a měl pocit, že to, co vytvořil, je to nejlepší na světě. Slyšet z úst porotců, že to úplně to nejlepší na světě není a mít pocit, že ti lidé, kteří o tom hovoří, mají víceméně pravdu, pro mě bylo velmi důležité. Musel jsem se s tím dokázat smířit a navázat na to v nějaké další práci. Abych se vrátil k otázce. U mě jde tedy s Volyní o osobní až srdeční záležitost. Jsem rád, že zde národní přehlídka je, a pokud jde o místo, vím, že je tady dobře.

Do jakého spektra přehlídek v jižních Čechách Divadelní Piknik zapadl?

V současné době je Piknik jedinou celostátní přehlídkou v našem regionu. Je zde však krajská přehlídka v Dačicích a spousta festivalů. Například

Štít města Prachatic. Jedná se o soutěžní, ale nepostupovou přehlídku, kam si pořadatelé zvou představení podle chuti, nálady a podle toho, co si myslí, že by tam mělo být. Určitě jsou tedy jižní Čechy jedním z krajů, kde se pořádají divadelní setkání amatérských divadelníků pravidelně a s chutí.

Ve Volyni jste podle vlastních slov jako ochotník vlastně začínal. Vracíte se sem jako režisér a člen odborné poroty. Berete si něco ze svého amatérského působení pro svoji roli odborného lektora?

Je to zvláštní oblouk. Určitě je to i o tom, že jsem prošel nějakou osobní zkušeností. Přestože to tak někdy nevypadá, člověk se snaží být empatický.

rozhovor pokračuje na straně 8

Robin Hawdon: Úžasná svatba

NECHCI SI TADY HRÁT NA UMĚNÍ

Rozhovor s Josefem Širhalem, vedoucím souboru AMADIS Brno a představitelem Toma

Dobře udělaná fraška je na divadle jednou z nejtěžších věcí, jak jste se s tím poprali?

Základem tvorby našeho souboru byly komedie a frašky, v poslední době jsme se od toho odklonili a udělali např. Plné kapsy šutrů a Smíšené dvouhry. Pak jsme si říkali, že bychom se chtěli zase vrátit k tomu, co nám táhlo diváky. Našich věrných diváků je poměrně hodně (a to zaklepu), a ti se chtějí bavit. Rozhodli jsme se, že se vrátíme k textu, který jsme kdysi dávno vyhrabali, nedozkoušeli a založili do šuplíku. Přezkoušeli jsme ho úplně jinak, s novým přístupem, scéna zůstala stejná, ale postavy jsou charakterově jinak vystavěné a scény jsou ještě více napašované rychlostně na sebe. Někomu tempo může přijít vražedné, ale rozhodli jsme se, že začneme na 100 % a skončíme na 200 % a ty diváky zkusíme umlátit.

Tak nejvíc jde o timing...

Fraška jsou hodinky, ty musí tiktat a musí to do sebe zapadat. Chtěli jsme, aby vše frčelo ještě větší rychlostí. Máme tedy pár momentů, které jsou schválně zpomalené, aby byl tempo-rytmus různorodý, aby divák neztrácel

pozornost. Doufáme, že když to na chvíli zastavíme, tak si divák odpočine a o to víc mu to pak přijde zajímavé.

Vy jste objevil text?

Když jsem si četl text poprvé a dělal si rešerši, tak jsem se smál nahlas. A když se směju nahlas, tak si začínám představovat, jak by to mohlo na jevišti vypadat. Naštěstí jsem to nerežiroval, to by bylo špatné. Režirovali lidé zvnějšku, ale i tak to vypadá hodně podobně mým prvotním představám.

Jak jste se dostali ke dvěma hostujícím režisérům?

Radim Blaško s námi inscenovali rozzkoušel, ale bohužel onemocněl a skončil v nemocnici a bylo to dva a půl týdne do premiéry. Zůstali jsme bez režiséra a jediný, kdo to mohl vidět zvnějšku byla matka, která není v každé scéně. Jana nám hodně pomohla. A další věc, kterou jsme udělali, že jsme pozvali asi třicet zainteresovaných lidí, kteří si nám sedli na generálku do hlediště a snažili se zapamatovat všechny chyby, které jsme se pak pokusili odstranit.

Školáci v hledišti pořád něco vykřikovali: např. „když se něco sere,

tak pořádně, to je ale opravdu vůl, proč to prozrazuje?“ Co vy na to, když s vámi diváci komunikují?

To je bezvadný. Mám strašně rád diváky, kteří s námi komunikují. Věřil jsem tomu, že s námi študáci půjdou. Nechci si tady hrát na žádné umění, tohle děláme pro diváky. Máme průměrnou návštěvnost přes 150 lidí. Když to hrajeme v Brně, tak bývá problém sehnat lístky. Za to jsme strašně moc rádi. Umění jsme dělali, např. ty Plné kapsy šutrů, ale chtěli jsme lidi i pobavit, aby s námi mluvili, ať na nás klidně křičí. Tady jim odpovídat nebudeme, protože porota by nás za to setřela, ale jinak s tím nemáme problém, vyřídíme si to s diváky klidně i ručně. *-leh-*

ZOUFALÍ LIDÉ DĚLAJÍ ZOUFALÉ ČINY. PŘED SVATBOU I PO SVATBĚ

Situačně konverzační komedie "Úžasná svatba" Robina Hawdona v podání Divadelního souboru AMADIS z Brna má v programu uvedeno toto motto: "Na tuhle svatbu hned tak nezapomenete! Ostatně není divu, protože když se člověk snaží, aby něco bylo naprosto dokonalé a úžasné, nakonec se mu to vždy vymkne z rukou!" Připadá mi to v kontextu právě shlédnuté inscenace tohoto textu více než příznačné a nyní se pokusím vysvětlit proč.

Hawdon nastavuje text zcela jasně jako komedii, která je postavena na konkrétně určených typech a na půdorysu základní dramatické situace, tj. že se ženich Bill v den své svatby probudí v hotelovém apartmá v posteli s úplně neznámou ženou. Nedočkavost inscenátorů spouští situační honičku na sebe sama. Bez základního nastavení oněch jednoduchých typů a vztahů mezi nimi sledujeme konvenční pohled na to, jak inscenovat situační komedii. To, že vrstvení situací by mělo vést k rozrušování vztahů a k proměně chování a jednání postav v mezní (nesnesitelné) situaci, je onou absencí výchozího nastavení potlačeno a postupně se významotvorně vytrácí zcela. Má-li se něco proměnit, musí se tak stát z něčeho na něco, popřípadě odněkud někam. Pod tíhou okolností se má submisivní Bill dominantně chopit řešení situací a vědomě ovlivňovat děj, což je pro něj zcela nová situace. Má-li se solidní, pevný a spolehlivý (charakterizace daná autorem) Tom, proměnit v nespolehlivé, zhýralé a mírně vyšinuté individuuum s příborovým nožem v ruce, musím jako divák sledovat právě onen proces vedoucí odněkud někam. Do nějaké zoufalé situace, která vyústí v řádu žánru v nějaký zoufalý čin, který spouští další situaci.

Řešení situací, ať již režijně či herecky v chování i jednání, postrádá potřebný kontrast, tj. cosi nečekaného a překvapivého, jak v ději, tak i v provedení. Herecky dobře disponovaný soubor podléhá konvenci a sebeklamu, že situace je všemocná. Situace zmůže mnoho, pokud ovšem organicky vyrůstá ze vztahů a charakterů jednotlivých postav. Komedie je fyzická záležitost, což inscenátoři vědí, ale zaměňují fyzické jednání za pohyb, nechápou fyzické jednání jako výraz těla, jako nepřiměřenou (v řádu komedie) reakci na danou situaci.

Snaha o tematické prohloubení základního příběhu vede inscenátory až k proměně žánru v situaci vyznání lásky mezi Billem a Judy. Komedie se tak vytrácí a ztrácí potřebnou lehkost, kterou tato převážně konverzační komedie bezpodmínečně vyžaduje. Ztráta napětí, která vyplývá z toho, že až na Toma a Rachel víme jako diváci totéž, co ostatní postavy příběhu, je dána autorem. Stejně tak je ovšem autorem dána možnost rozvíjet příběh těchto dvou postav, které ona výše zmiňovaná nevědomost spojuje a v samotném závěru je spojí navždy.

Upřímná a poctivá snaha souboru situačně se vyrovnat s předlohou zavedla inscenátory v dobré víře do "slepé uličky" bez jasně určených vztahů a charakterů (popř. typů). Tudíž se nám člověk jako lidská bytost vytrácí a s ním i ono základní téma textu, které v sobě jistou vertikálu obsahuje a skrývá. To jest, že svatba je zásadní okamžik v životě člověka. Je to zásadní rozhodnutí. A můžeme se tomu vysmívat, jak chceme. Přijdeme domů a tam je "ona" nebo "on". To je fakt. To už není divadlo.

Jaromír Hruška

aneb stručné názory diváků

Svižná první půlka, skvělá pokojská, Tom šťastně anglického typu, Judy poněkud matná, mdlá. V druhé půlce jsem občas vnímala jakési "energetické propady", sem tam "rozmazanosti". Víím, že fázování v tempu je těžké a být pořád "naplno" také... Bavila jsem se moc dobře. Štvala mě šetka záchodová, nesmyslně předávaná jako štafetový kolík k držení a máchání - jiné její funkce jsem si nevšimla.

Eva Spoustová

Nelehký úkol přesto velmi dobře splněný. Skvělý kolektivní komediální výkon, kterému vévodila Klára Havránková, jako pokojská. Navíc mě zaujala promyšlená symbolika postupné destrukce scény. Lidi, jak tohle děláte.

Jan Milota

Úžasnou svatbu doporučuji každému. Opravdu, je to zážitek, vdát se, vzít si muže svých snů. Věřte, že jistotu jestli je to ten pravý nebudete mít nikdy. Tedy vám všem přeju, aby se vám ve svatební den nebo noc předtím neobjevil někdo další, protože by šlo vždycky o nové zamyšlení se, jak to teda má být. Koho si vzít? Nejlepší je, když nastávající je pouze jeden – pro jednoduchost a hladký průběh akce. Říct si s někým zásadní ANO, jednou, dvakrát nebo třikrát za život je zkrátka krásné až úžasné. Ale umět se rozhodnout o svatební den také pro NE, je odvážné a zaslouží si úctu..

paní Huláková

Petr Macháček: Deus ex offa

BYL JSEM PŘEKVAPENÝ, ŽE LIDÉ PRAKTICKY NEODCHÁZELI

Rozhovor s režisérem Divadla Kámen Petrem Macháčkem

Deset procent představení jsem viděl na jevišti, devadesát procent se mi odehrálo v hlavě. Je to tak v pořádku?

Určitě. Je to dokonce velmi dobrý poměr. Myslel bych si, že to bude ta šedesát na čtyřicet. Není to jednoduché a často se to nepodaří, ale snažíme se, aby se hra odehrávala v hlavách diváků nejen během představení. Naším záměrem je, aby o představení přemýšleli ještě nějakou dobu po hře, v ideálním případě do dalšího dne. Aby se návštěvníkům divadla ještě leccos v hlavách rozleželo.

Styl vašich představení je nezaměnitelný. Mění se s postupem času nějak reakce diváků?

Reakce diváků se trochu mění, nemění se ovšem pouze diváci, vyvíjíme se pochopitelně i my. Je však těžké to objektivně posuzovat. Člověk totiž nehraje dost univerzálně. Hrajeme na několika přehlídkách a pak u sebe doma ve studiu, kde jsou ve velké většině návštěvníci, kteří už vědí, do čeho jdou.

Setkáváte se s negativními reakcemi?

Ano. Dokonce s jednoznačně negativními. Byl jsem dnes překvapený, že lidé prakticky neodcházeli. Je fakt, že měli malinko těžší podmínky k odchodu díky stolu, u kterého hráli herci. U našich představení je však zcela běžné, že několik diváků odchází a pár spí. Ne každý představení vezme, ne každý má náladu se tím zabývat.

Pan profesor Císař o vás prý píše vědeckou práci. Víte, jak je daleko?

Nevím. Doufám, že se mu ji někdy podaří dokončit, ale nevím, jak je daleko.

Chystáte do budoucna něco nového?

V současné době jsme se vrhli rovnou na dvě hry, které se zkouší paralelně. Zajímavostí do budoucna je skutečnost, že připravujeme hru s externím režisérem. Konečně nebudu režisrovat já, ale Martin Švejda z Antonína DS. Určitě si hru pojme po svém, ale dá se předpokládat, že půjde rovněž o náročné divadlo, které pro diváka představuje určitou práci. Viděl jsem některé jeho vynikající hry, doufáme, že se mu to podaří i s námi.

-saj-

TAKHLE TO VYŠLO

Dramaturg a překladatel Karel Kraus v jednom z rozhovorů poznamenal, že současné divadlo je v nesnadnější pozici, protože oproti době represivních režimů (nacistického či komunistického) nelze dnes jednoznačně pojmenovat původce zla. Kořeny dnešní éry prázdnoty a lhostejnosti (k okolnímu světu a k sobě samotným) evidentně nevedou do jednoho místa, ale metastazicky se rozbíhají a ztrácejí v nedohlednu. A představiteli této éry duchovních nemocí jsme my sami.

Zákeřnost těchto nemocí tkví nejen v tom, že nejasnost příčin nás odrazuje od jejich léčení, ale především v tom, že vnější příznaky jsou podobně jako jejich kořeny nezřetelné a po většinu doby bezbolestné. Takže se zdá, že se nic neděje. V době vyspělých technologií se nerozumně a nedospěle sami devastujeme v zájmu krátkodobého hédonismu. Navíc vytlačování toho, co by nás mělo skutečně trápit, se stává, řečeno s inscenací Divadla Kámen *Deus ex offo*, „standardním postupem“.

K zahájení (sebe)lčby nemusí vždy dojít tak, že nám někdo jasně ukáže zdroj nemoci – to by ostatně bylo příliš jednoduché a možná i nevěrohodné. Potřebu léčby může ale vyvolat okamžik, kdy projevy nemoci citelněji zakusíme sami na sobě. Základem inscenace *Deus ex offo* je příběh obvinění Yvonne z trestného činu krádeže. Do vzetí do vazby zbývá jeden den, během kterého Yvonna navštíví obhájce, aby si jej najala. Ten je k ní otočen zády (čelem k publiku) a mechanicky opravuje majzlíkem a kladivem stůl. Paradoxně není Yvonně oporou, ale tím, kdo její naděje na zproštění viny dopředu ničí. Nezajímá ho, kdo si ho najímá a proč. Důležitý je pro něj fakt zatčení, se kterým se nedá nic dělat. (Ostatně s lhostejností se Yvonna potkává už u detektiva, který

provádí zatčení nezúčastněně, jako by ho nezajímalo, zda je zatčení opodstatněné či ne.) Vyprázdňenost povolání obhájce se propadá do duchovní sféry opravováním dřevěného stolu tlučení kladiva do majzlíku – lze tu cítit jakýsi odkaz na tesařské povolání Ježíše Krista. Ale toto spojení je podobně prázdné, obhájce vykonává mechanickou činnost (snad svěřenou *ex offo*), aniž by tušil její význam, a aniž by měl zájem dobrat se jejího významu.

Lhostejnost a prázdnotu odkryje Yvonna později i sama v sobě, kdy se odmítne do vazby vrátit poté, co její kamarádka Edita přechodně vzala vinu na sebe. Yvonna zkrátka nechce do nepohodlí vazby, zvláště když zjistí, jak moc je vazba Editě nepříjemná. Jednoduše využije možnosti, že za ni může odpykat trest někdo jiný. Souběžně s tímto vidíme stranou jeviště, jak detektiv, doktor a ombudsman (další postavy *ex offo*, ke kterým se Yvonna, respektive Edita obrací o pomoc) nepřetržitě pojídají nejrůznější potraviny, a to beze vztahu k tragickému dění na jevišti, ve vlastním rytmu přezvykávání kuřete, housek, šunky, jablek... Téma lhostejnosti se tu nezjevuje klasickým rozehráním situace a prostřednictvím vztahu mezi postavami. Ale tak že tu vztah absolutně chybí.

O to víc však lhostejnost doráží k nám jako k divákům. Jsme vystaveni její esenci, odkrývá se nám její šířavá samozřejmost. Zakoušíme ji a není potřeba, aby ji inscenátoři pranýřovali či moralizovali. Je na nás, jak s tímto pocitem naložíme. Replika z inscenace citovaná v názvu nemá být alibistickou výmluvou pro případ rozpačitého vyznění inscenace. Je to důkaz schopnosti inscenátorů niterně a divadelně naslouchat skutečnosti.

Štěpán Pácl

Tentokrát zklamání. Představení, které mělo dobré téma, snad i „podtext“ bych pochopila, přesto ale nuda od začátku až do konce. Neustále jsem čekala na nějaký dojem, který mě osloví, ale ten se nedostavil, přesto výkony jednotlivých postav hodnotím kladně. Zřejmě představení „Zlomátka“ a „Postel“, která měla silný námět i výborný herecký výkon, nic jen tak nepřekoná.

Miloslava Houzimová

Na Hronově jsem u Kamene usnula, dnes ne. Fialová v kostýmech všech žen. I mýdlo fialové. Dělal jsem si čárky, která slova budou nejopakovanější. Vyhrálo „ty vole“. Ombudsman překrásně chroupal tyčinky. Ne, vážně: Musí být asi velmi obtížná a náročná na přesnost provedení, tahle forma. Cítím velkou úctu, ale podruhé bych na to nešla. Skvělý psychiatr!

Eva Spoustová

Bohunko, něco sice tuším, ale nedokážu, nedokážu to uchopit.

Jan Milota

Když se vydáte na cestu jako poutník, tak můžete počítat s milou skutečností a to, že vám třeba někdo během poutě umyje nohy. Když se vydáváte, tak si je myjete sám, ale tak trochu jinak, než vždycky. Tak trochu jako by vám je myl někdo jiný. Láska je samozřejmě strašně důležitá, ale chtěla bych zde připomenout také přátelství a důvěru. Ano, člověk může věřit jen sám sobě a asi se mu to vyplatí, ale o čem to pak celé je? O lavóru.

paní Huláková

Alina Nelega Cadaridu: Amalia dýchá zhluboka aneb Internacionála

TOHLE PŘEDSTAVENÍ JSEM VĚNOVAL **MAMINCE**

Rozhovor s režisérem režisér Jiřím Trnkou

Proč jste si vybrali právě téma komunismu?

Je mi téměř 37 let a v komunismu jsem prostě vyrostl. Během revoluce mi bylo mi 16 let. Moje maminka nikdy nevstoupila do strany. Jako studentka zažila rok 1968 v Praze a jejího spolužáka vedle ní zastřelili. Každého 21. srpna jsme poslouchali Hlas Ameriky. Právě jí jsem tedy věnoval tohle představení. Jde vlastně o příběh její generace. Takže jsem s tímto tématem vlastně žil vždycky. Myslím si, že pro lidi od 36 let, jako jsem já, je to opravdu stále velmi živé téma.

Slyšel jsem, že představení slaví úspěchy mimo jiné i při výjezdech do zahraničí.

Je to tak. Hráli jsme spoustu představení v naší republice, hráli jsme i v Brně a Ostravě, na podzim se s tím podíváme do Prahy. Představení jsme hráli i na mezinárodních festivalech v rumunském Temešváru a v Litvě. Prezidentka ruské divadelní asociace Alina Zorina viděla naše představení v Litvě a pozvala nás do Ruska, takže v říjnu jedeme s představením do Petrohradu.

Jak jste přišel na autorku Alinu Nelegu Cadaridu? Přiznám se bez mučení, že dílo rumunské autorky jsem dnes viděl poprvé v životě.

Je to jednoduché. Kdysi jsem tuto hru dělal jako scénické čtení ve Zlíně. Protože se hodně zajímám o moderní dramatiky a mám docela slušný přehled o tom, co se kde píše, považuji rumunskou dramatiky za velmi slušnou. Alina Nelega patří určitě k prvním dámám dramatiky tohoto typu. A myslím, že speciálně monotémata umí. „Amalia dýchá...“ není její jediné drama, ještě má například dekalog pro Rudolfa Hesseho.

Co se vám vybaví, když se řekne slovo „piknik“?

Trošku to převrátím. Jsem ředitelem děčínského divadla, kde byl tento festival posledních pět let. Nyní je ve Volyni a já si myslím, že je to dobře. Volyně je totiž malé město, pro které může festival velmi mnoho znamenat. To se v Děčíně příliš nedařilo a zájem běžných diváků o představení přehlídky se příliš nekonal. Takže „Divadelnímu Pikniku“ opravdu

držím vši silou palce. Myslím si, že sem patří a věřím, že se zde chytne. Bude to trvat dva či tři roky, než se piknik stane pořádným piknikem, ale bude to dobré. Jestli mohu organizátorům poradit, bylo by dobré scény technicky dovybavit. Existuje grant od ČEZ – jde o nadaci ČEZ pro rozvoj regionů. Pakliže místní organizátoři z města budou mít dostatek trpělivosti, přesně z tohoto grantu by mohli parádně dovybavit technické věci. Držím palce.

-saj-

VYPRÁVĚJ O AMÁLII

Za časů, kdy Rakousko-Uhersko bylo jedním státním útvarem, měly naše země s Rumunskem společného více než jen málo. A ve druhé polovině minulého století se naše společenské kontexty protnuly opětovně a komunistická zkušenost zasáhla jak Rumunskou socialistickou republiku, tak naši ČSSR. Vyprávění o životě v časech nedávno minulých mívají různou podobu. Mohou být dokumentem doby, mohou být její reflexí (či pokusem o ni), mohou být ale také (pouhým?) nostalgickým ohlédnutím za dobou, která je pro jistou (nemalou) část společnosti spojena se vzpomínkami veskrze příjemnými. Vždyť seriálové osudy hrdinů divácky veleúspěšného (česko) televizního seriálu *Vyprávěj* jsou toho neklamným důkazem.

Rumunská autorka Alina Nelega Cadariu v monodramatu *Amalia* dýchá zhluboka, aneb *Internacionála* vypráví o minulosti své země, tedy Rumunska. Její hrdinka, Amalie, v závěru své životní pouti bilancuje nad útržky svých vzpomínek a evokuje nám příběhy dalších členů své rodiny, přičemž její příběhy jsou namnoze neveselé – syna jí zabili při pokusu o nelegální přelet státní hranice, bratr emigroval na západ, ozbrojenci ji znásilnili... Přesto na vše vzpomíná s jistým zaujetím a zájmem.

Inscenace děčínského souboru se takřka bezvýhradně spoléhá na svou textovou předlohu. Herečka, představitelka hlavní a jediné role Lída Panenková, pak spoléhá takřka bezvýhradně na svého režiséra. Plní svěřené (herecké) úkoly a věnuje jim

veškerou svou energii a dovednost. A inscenace tak – i v souvislosti s již výše zmíněnou nostalgií – přináší jisté části publika poměrně spolehlivě silný emocionální zážitek.

Nostalgická laskavost režijního uchopení však s sebou přináší také značnou míru problémů. Scénická podoba textu je ve své podstatě jeho ilustrací v několika rovinách. Předně nevychází z podstaty dramatických a výpovědních situací, které jsou z podstaty žánru monodramatu mnohdy logicky oslabeny. Naopak jsou motivy a témata paralelně (a dovolím si poznamenat, že nadbytečně) zmnožována – například v podobě dvojího typu video-dotáček. Popisné jsou jak sekvence hrané, tak animované. Lze se bezesporu domnívat, že by se divák zdárně obešel i bez polopatických komentářů a doslovování motivů a symbolických odkazů, ať už jde o létání, prasátka, nebe či *Internacionálu*. Problematickým se může stát též zakotvení textu v rumunské zkušenosti, která se od té naší poměrně zásadním způsobem liší. To, co se v našem prostředí může (nutně?) jevit jako laskavé připomenutí naší minulé životní zkušenosti, by v krajíně transylvánské mohlo být chápáno jako odvážný komentář k rumunské minulosti.

Ne že by se rumunská zkušenost nedala do českého prostředí převést, nelze se však spoléhat jen na obecnou konvenci a evokaci vzpomínek každého z diváků prostřednictvím osudu jedné ženy, kterou sledujeme na scéně. Na to je rumunské monodrama příliš ponořené do rumunské zkušenosti, jež není s tou tuzemskou zcela kompatibilní.

Petr Christov

aneb stručné názory diváků

Monodrama, to je vždycky velká statečnost! Já bych v sobě tolik odvahy nenašla, takže: respekt k té odvaze a práci.

Eva Spoustová

Úžasné, úžasné, úžasná... Když se potká úžasná myšlenka s ještě úžasnějším provedením, je to požitek. Představení má náboj, má co říct snad všem. Dokonce mě i bavilo prolnutí projekce s divadelním podáním příběhu. Ani chvíli jsem se nenudila. Obrovská poklona paní Panekové.

Miloslava Houzimová

Vybrat si monodrama je věc odvahy. Odolat přitom svodům předvádět se je věc vkusu. Líbí se mi lidé, kteří mají odvalu a vkus. Líbila se mi i Ludmila Panenková.

Jan Milota

Rumunské hory se mění, pro někoho, kdo v nich byl před padesáti lety už jsou už asi dvacet let moc zaplněné lidmi, turismem, pro ty, kteří tam byli před dvaceti lety, tak pro ty, jsou rumunské hory zaneřádané dnes a pro nás, kteří jsme se tam poprvé vydali před pěti, šesti lety budou zaneřádané a moc in za deset let... Půjde to takhle pořád donekonečna? Někdy je příjemné vydat se do hor a nemuset sedět v divadle. Užít si ranní pohled na vzdálenou horu, na kterou pak večer dojdete a z ní se naopak díváte na místo, kde jste snídali, ale je už tak vzdálené, že si sebe vážíte a svých nohou. Odcházet do hor je radost, odcházet z divadla není hřích. Odcházet z manželství? To si musím promyslet, mám na to dalších padesát let.

paní Huláková

Říká se o vás, že jste zlý muž přehlídkových porot. Vnímáte to také tak?

Určitě ne. V porotě máme spoustu horších lidí, než jsem já (smích). Stává se mi, že někdo z účinkující nesouhlasí s tím, co říkám. Vlastně se to stává docela pravidelně. Je to trochu osobní věc. Mám to nastavené tak, že se mnou hodně nesouhlasí, nebo hodně souhlasí. Nic moc "mezi" na sobě vlastně nepocítuji. Nestává se často, aby lidem bylo jedno, co říkám, a to je vlastně dobře.

Zažil jste někdy coby porotce opravdu horké chvílky?

Nedávno se mi stalo na přehlídce, že mě chtěla maminka režisérky zmlátit. Opravdu mě chtěla fyzicky inzultovat. Tak to prostě je. Já jsem jenom bojoval za divadlo a ona chránila své dítě. Nakonec jsme se dohodli a objali. Mělo to takový hezký sladký závěr. Mám pocit, že nakonec pochopila, že to není ve zlém, ale že je to o tom, že se člověk snaží pomoci. Když někdo neví, jak na věci, a je jedno, zda je to v životě nebo na divadle, tak se trápí. Já, aniž bych měl jakékoliv spasitelské sklony, si myslím, že mohu pomoci pootevřít oči. Je vždycky dobré, když účinkující vidí víc, než před hodnocením.

-saj-

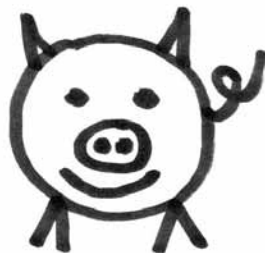
WEB

Všechna čísla zpravodaje, fotogalerie z jednotlivých představení a další informace o Divadelním pikniku Volyně 2012 najdete na stránkách přehlídky:

www.divadelnikipnik.cz

PROGRAM

DIVADELNÍ PIGNIK

Sobota 19. května 2012

K 10.00 Divadlo Point Prostějov /
režie: Vojtěch Pospíšil
Robert Thomas: Druhý výstřel

NN 14.00 Divadlo v Lidovém domě
Vsetín / režie: Marcel Sladkowski
F.G. Lorca: Dům Bernardy Albové

K 18.00 Diskuse (Druhý výstřel, Dům
Bernardy Albové)

NN 20.30 DS Ty-já-tr/NAČERNO
Praha / režie: Luděk Horký
**Daniel Hrbek, Jiří Janků podle Alex-
andra Dumase: Tři mušketýři**

NN 22.30 Diskuse (Tři mušketýři)

Nám 00.00 Ohňostroj

Neděle 20. května 2012

NN 10.00 Host přehlídky Burantear
Brno / režie Zetel
Yasmina Reza: Obraz

PL 13.00 Slavnostní zakončení
Divadelního Pikniku Volyně 2012
s vyhlášením výsledků, předáním
ocenění a Piknikem (při nepřízní
počasí se program přesouvá Na Novou)

Legenda: NN – Na Nové, K – Kino,
Nám = Náměstí Svobody, S – Semináře,
PL – Plovárna

Zpravodaj XXI. celostátní přehlídky
amatérského činoherního a hudebního
divadla Divadelní Piknik Volyně 2012.
Redakce: Lenka Huláková, Petra Jirásková,
Jan Švácha, David Slížek. Vydává Městské
muzeum a kulturní centrum ve Volyni.

Náklad 150 výtisků.

Zpravodaj je tištěn na barevném
multifunkčním zařízení KONICA
MINOLTA bizhub C220 firmy ZM Servis
České Budějovice.